

Michaela Havlová

JSEM
tvůj
ANDĚL

Kniha I.

JSEM
tvůj
ANDĚL

Kniha I.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Michaela Havlová, 2026
Cover © Eliška Libovická, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7175-2 (pdf)

Michaela Havlová

JSEM
tvůj
ANDĚL

Kniha I.

PROLOG

Volala mě další duše. Div nesténala bolestí. Mé kroky zavedla do malého, ponurého klubu na okraji města. Vzduch byl těžký od cigaretového kouře – a zároveň prosycený vanilkou a chtičem.

Rozhlédl jsem se. Poklidně. Když několik set let žijete v domnění, že jste pro oči smrtelníků neviditelní, nikam nespěcháte. Zorničky mi těkaly po lidech, až se můj strnulý pohled zastavil na *ní*. Na dívce, kterou jsem dobře znal. Na té, která ve mně před čtyřmi lety probudila, co bylo našemu druhu zapovězené – lásku.

Potrhané tričko odhalovalo její ženské přednosti, ještě zvýrazněné push-up podprsenkou. Kapičky potu stékaly po ladné šíji a zářily pod světly reflektorů jako hvězdy na jasném nebi. Nešlo si nevšimnout její krásy. Seděla na pódiu. Za bicími. A pekelně jí to slušelo.

Motýli v břiše.

Vážně? Ted' a tady?

Už zase ta známá emoční lavina.

Plné rty se zvlínily do úsměvu. Její oči, tajemné a pronikavé jako studnice poznání, se na chvíli setkaly s mými. Ten okamžik změnil vše, čemu jsem dosud věřil. Malý zázrak, který ve mně zanechal nesmazatelnou stopu.

Všimla si mě!

Ta přitažlivost byla skutečná. Musela mít nějaký hlubší
smysl.

*Ale jaký? Jak mě mohla vidět? Vždyť je to jen obyčejná
smrtelnice!*

Zrychlil se mi tep. Dech ztěžkl. Celá moje bytost se k ní
znovu upnula. Uhranula mě.

Chci ji!

Potřebuji ji!

Ale nesmím ji mít! Zatraceně!

Musel jsem zahnat ty hříšné myšlenky, které mě ve vteřině
zaplavily. Soustředit se.

Jen jsem netušil, kdo přesně bude mým novým klientem.

Pak se to stalo – padla k zemi.

A já prozřel.

Samantho...

JEDNA

Samantha

Dýchej.

Dýchej, Samantha.

To zvládneš!

Říká se, že když spatříte ostré bílé světlo, znamená to, že se vaše duše chystá přejít na druhý břeh. Že jste zemřeli. Přesně takové světlo jsem viděla i já. Oslepovalo mě.

Ale jak jsem později zjistila, nebyla to brána do posmrtného světa. Jen řezavý jas nemocničních zářivek. Jedna z nich divoce problikávala a praskala. Už to samo o sobě nebylo příjemné. Ale nebylo to to jediné.

„Co to sakra...?“ procedila jsem mezi zuby.

Tlak na hrudi. Třeštění hlavy. Kruté prozření – ležím na nemocničním lůžku. Přepadla mě panika. Dech se zrychlil. Nešetřila jsem nadávkami, zatímco jsem si zběsile rvala z nosu hadičky, které mě v něm šimraly.

V momentě, kdy jsem se pokusila vstát a uprchnout, mě zastavil doktor. Zrak mi padl na dlaň, ve které pevně svíral injekční stříkačku. Všechna snaha vymanit se z jeho sevření přišla vniveč. S pomocí zdravotní sestry mě položil zpět na lůžko. A pak... svět zhasl.

„Bože!“ vykřikla jsem a prudce se posadila.

Už poněkolkáté mě vzbudilo propocené pyžamo. Od chvíle, kdy jsem opustila nemocnici, se mi ten sen vracel pořád dokola.

Automaticky, ještě v polospánku, se mi podařilo nahmatat vypínač lampičky na nočním stolku. Ta už ale svítila. Jako každou noc předtím.

Zvláštní.

Světlo bylo tlumené, měkké, příjemné pro oči. Přes stínítko lampy visel lehký pléd. Ten, který jsem přece včera uklízela do skříně. Nebo ne?

To mě trochu rozhodilo.

Dýchej, Samantho, dýchej.

V posledních dnech se děly podivné věci. Začalo to už v nemocnici, kde mi nikdo z personálu nedokázal vysvětlit, jak se do mého pokoje dostávaly čerstvé květiny. Měla jsem z nich radost. Krásně voněly. Vždy mi vykouzly úsměv na tváři. Ale sestry je pokaždé odnesly s tichým komentářem: „Nemají tu co dělat.“

Také mě často přepadalo podezření, že v noci nejsem sama. A ten neklid přetrvával i doma. Po každé noční můře svítila lampička. Díky bohu ne tak ostře a hrozivě jako ty nemocniční zářivky, které mě strašily ve snech.

Někdo mě hlídal. Ale kdo?

Mám snad svého strážného anděla?

Snažila jsem se uklidnit rozdivočelý dech jednoduchým cvičením. Hluboký nádech do břicha, pomalý výdech. Znovu. A znovu. Před týdnem mě ho naučila lékařka, když jsem se jí konečně svěříla, že mám problém se spaním.

Zavrzaly dveře. Spolu s tím otravně známým zvukem se ozval tichý, starostlivý hlas. Máma.

„Jsi v pořádku, zlatíčko?“

Posadila se na postel a prsty mi jemně pročesávala vlasy. Dlouhé, oříškově zbarvené prameny, které milovala už od

dětství. Zřejmě mě opět slyšela přes zeď. Už to trvalo minimálně tři týdny a já se těch nočních výkřiků nedokázala zbavit. Každou noc se vracela stejná připomínka děsivých dnů hospitalizace v místní nemocnici. Jen z té myšlenky mi přejel mráz po zádech.

Co se to se mnou děje? Něco je jinak!

Vždy po probuzení mi hlavou létaly útržky vzpomínek. Velmi matné. Snažila jsem se vybavit si, co se tehdy vlastně stalo. Něco se dokonce dralo na povrch, jenže mozek netušil, na co přesně se má v té změti chaosu zaměřit.

Koncert.

Po dlouhém přesvědčování jsme s holkama dostaly od vedení klubu povolení vystoupit. A podle nadšeného pískání a potlesku fanoušků to vypadalo, že se nám daří skvěle. Aspoň do chvíle, než mě obklopila tma.

Pak už nic. Žádný obraz, žádná hudba. Jen zvláštní pocit... rozpolcenosti. Jako by mi někdo rval duši z těla.

Dnes ale přibyl další útržek.

Siréna.

Zřejmě sanitka?

Jasně, nějak jsem se do špitálu přece dostat musela. Na víc si ale vzpomenout nedokážu. A to mě šíleně frustruje.

Podvědomí mi ale našeptávalo, že se na pozadí toho všeho skrývalo ještě něco. *Něco důležitého.* Možná to jen chtělo víc času.

Stejně jako já, i máma toužila po odpovědích. Potřebovala vědět, co se se mnou děje a proč tak špatně spím. Ale ani dnes v noci jsem jí je nedokázala sdělit. Schoulila jsem se proto do její náruče. Byla teplá, bezpečná a uklidňující. A za doprovodu chlácholivých slov jsem znovu usnula.

Jen co jsem ráno po neklidné noci rozlepila oči a neohrabnými prsty zapnula mobil, začaly chodit textovky od holek z kapely. Letos jsme všechny úspěšně odmaturovaly, takže

nás čekalo celé léto zkoušení, než naskočíme do vysokoškolského režimu. Třeba se nám podaří domluvit nějaký další koncert.

Jenže já kapelu poslední dobou dost zanedbávala, takže mi to holky dávaly náležitě sežrat. Samozřejmě věděly, kde jsem skončila po poslední návštěvě klubu, ale to jim nebránilo si do mě rýpnout. Prý *plýtvám jejich drahocenným časem*. Přidaly k tomu hromadu vysmátých smajlíků a srdíček, ale svým způsobem měly pravdu. Necítila jsem se už tak mizerně, abych za nimi konečně nemohla zajít. Chyběly mi. A nejen ony.

Když jsem seběhla schody do kuchyně, čekaly tam na mě ještě stále teplé lívance, které máma stihla udělat před odchodem do práce. Vedle talíře ležel malý lísteček. Rukou načmáraný vzkaz: *Opatruj se, zlatíčko*.

Byla skvělá. Po tátově odchodu zůstala na všechno sama, ale zvládala to na jedničku. Už bezmála čtyři roky.

Lepší ráno jsem dlouho nezažila. YouTube přehrával moji oblíbenou skladbu a já si u toho pochutnávala na lívancích s javorovým sirupem.

O chvíli později jsem postávala na autobusové zastávce s kabelkou hozenou přes rameno a se sluchátky na uších. Potichu jsem si pobrukovala text. Zpěv sice nebyl moje silná stránka, ale bubny? Ty mě chytly za srdce už dávno.

Co to...?

Zase ten zvláštní pocit. Šimrání na zátylku. Přiměl mě se otočit a zaostřit.

Jako bych někoho zahlédla.

To mi vážně nějaký úchyl civěl na zadek?

Ale ne. Místo slizkého čumila se mezi keři ukrýval... ve-lice pohledný muž.

Proč nevyšlehl? Styděl se? Klidně mě mohl oslovit, nebránila bych se. Vypadal, jako by si myslel, že za tím porostem

není vidět. V duchu jsem se zasmála a chtěla vykročit jeho směrem.

„Jedeš, holka?“ přerušil mé myšlenky řidič autobusu. Vůbec jsem si nevšimla, že přijel. Musel volat dost nahlas, když jsem ho přes hudbu ve sluchátkách zaregistrovala.

Fešák z křoví mezitím zmizel.

Já s omluvou na rtech kývla na autobusáka a urychleně nastoupila předními dveřmi. Ještě chvilku jsem na toho záhadného pozorovatele myslela, než mou hlavu zaplavilo nadšení. Těšila jsem se na tu naši uječenou partu. Na holky, ke kterým patřím.

Na zkoušky nám město už nějakou dobu pronajímalo jeden menší klub v zapadlejší části. Kousek cesty autobusem, zbytek hezky po svých. Během jízdy mě zaujaly plakáty vylepené nad okny. Přes léto měla po městských klubech vystoupit spousta hvězd. Možná... jednou... bude na plakátu i naše jméno.

Hudba je lék na bolavé srdce. Tak znělo heslo naší kapely. A já ho dneska hodlala znovu otestovat.

Asi jsem pořád byla mimo realitu. Nejen že jsem do autobusu málem nenastoupila, já z něj nakonec zapomněla i vystoupit. Řidič mě musel vysadit o zastávku dál. Místo dvou bloků pěšky mě teď čekaly bloky tři. No, co už. Upravila jsem si kabelku a svižně vyrazila.

S jazykem na vestě a dechem uhoněného psa jsem konečně rozrazila dřevěné dveře klubu. Na hrudi se mi usadila tíha. Rozporuplné pocity. Strach i radost. Ale nakonec se mi podařilo vykouzlit úsměv.

„Tak mě tady máte!“

Všechny tři grácie se na mě s vrískáním sesypaly jako supi na mršinu. Jásot. Smích. A objetí tolik, že by to naplnilo celý týden.

Tíha zmizela. Zůstala radost a štěstí. Chyběla jsem jim. Stejně jako ony mně.

„Sam, jak se cítíš? Už je všechno v pohodě?“ vyptávala se starostlivě Amber, naše zpěvačka. Hladila mě po zádech, její pohled byl plný obav.

Neznala jsem nikoho s tak dokonalým hlasem, jako má ona. Co si umanula, to zazpívala. Upřímná závist.

„Jako rybička, Amber, jako rybička,“ zalhala jsem s úsměvem.

Přičilo se mi takhle kecat, hlavně svým nejbližším. Ale bylo to jednodušší. Pro všechny. A možná... možná už i já sama jsem tomu začínala věřit. Nebo si to spíš přála.

Vyskočila jsem na pódium a začala obcházet bubny. Něžně je hladit.

Stýskalo se mi po vás.

„Co se ti vlastně stalo, zlato?“ vložila se do toho Mia s Alison v patách.

Naštěstí jsem měla připravenou frázi pro podobné příležitosti. Takovou, která zněla dobře. A i když jsem toho o celé situaci věděla zoufale málo, znělo to skoro přesvědčivě.

„Přetížení organismu. Aspoň podle doktorů. Únava, málo spánku, vitamínů... klasika.“ Zase lež.

Hlavně mám unavené srdce.

To už byla pravda, kterou jsem si ale nechala pro sebe.

Alison vyskočila za mnou na pódium a s pečlivostí sobě vlastní mi uvázala na zápěstí náramek. Obyčejná černá šňůrka se stříbrným andělíčkem.

„Pro štěstí,“ zazubila se a stiskla mi ruce. „Jsme rády, že jsi zpátky.“

Chvilé dotěrných otázek a mých vylhaných odpovědí tím skončila. Potěšilo mě, že se v tom dál neštouraly. Možná vyčítily, že toho víc nezvládnou. Možná jen chtěly hrát.

Každá z nás zaujala své místo. Zkouška mohla začít.

Hrálo se mi líp, než jsem čekala. Jako bych ani žádnou pauzu neměla. Ten pocit byl osvobozující. Zařadily jsme ale

mírnější tempo, holky mě chtěly šetřit. A já se na ně nezlobila. Situace sice působila lehce úsměvně, ale v hloubi duše jsem věděla, že *něco takového už nechci nikdy zažít.*

Amber se pustila do zpěvu.

Vybrala jednu z mých nejoblíbenějších skladeb z našeho repertoáru. Text té písně je nádherný. Silný. A dnes mě obzvlášť zasáhl.

Nemůžu utéct, nemůžu se držet dál.

Oheň mě spaluje, když nejsi se mnou.

Podej mi ruku, vkroč na zem pevnou...

Ta slova... Fungovala jako spouštěč. Plula mi před očima. Zhmotňovala se. A s nimi přicházely i mlhavé záblesky vzpomínek. Ztuhla jsem a sotva v rukou udržela paličky.

Tuhle píseň jsme přece hrály, když... Když jsem poprvé viděla *jeho*.

Vzpomínám si!

Ano, to bylo to, co mi viselo na okraji vědomí, co mě tížilo. Ten moment, kdy mi srdce bubnovalo do rytmu, než se všechno zahalilo do temnoty.

Pootvěřená ústa, která chtěla říct tolik slov. A pak ty oči. Krásné, jasně zelené. Mohla bych se v nich ztráct hodiny. *Oči*, které mě dnes už pozorovaly.

Zhluboka jsem se nadechla a na okamžik zavřela víčka, abych si ten večer vybavila jasněji.

Nic.

Žádná další vzpomínka. Jen prázdno.

Sakra!

Znovu jsem je otevřela.

Srdce mi vynechalo úder.

Byl tam.

Stál přesně na stejném místě. Ve stínu. Neslyšně a klidně. Naše pohledy se setkaly.

DVĚ

Samantha

Vyschlo mi v hrdle. Nasucho jsem polkla. Pak mě někdo chytil za ramena a silně se mnou zatřásl.

„Sam! Sam, jsi v pořádku?“

Zamrkala jsem a otočila hlavu. Stála u mě Mia, v očích se jí zračil strach.

„Jsi mimo už několik minut!“ povzdechla si úlevně.

Několik minut?

Zakroutila jsem hlavou. Mně to připadalo jako pár vteřin. Muselo být. Najednou prudce bouchly dveře. Amber se leknutím otočila.

„Co to bylo?“

„Asi průvan,“ pokrčila rameny Alison a napila se z láhve.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak se dveře houpavě dovřely.
Odešel.

Vzpomínka? Halucinace? Nebo tu vážně byl? Nikdo jiný si ho nevšiml. Proč jen já?

„O-omlouvám se,“ vykoktala jsem třesoucím se hlasem. Tělo se mi chvělo, zorničky těkaly mezi děvčaty a dveřmi, za kterými záhadný muž zmizel. „Asi potřebuju na vzduch.“

Nic jsem nechápala. Sehnula jsem se, sbalila si věci a zamířila ke vchodu. Nikdo za mnou ani nehlesl. Jen tiše sledovaly, jak mé kroky mizí za prahem klubu.

Hluboký nádech.

Bylo mi těžko. Ne od žaludku – na hrudi mi zase něco sedělo.

Klidný výdech.

Jeho přítomnost způsobila zvláštní šimrání v podbřišku. A s tím i zmatení. Co byla realita a co pouhý výplod fantazie?

Jakmile jsem rozdýchala tu podivnou euforii, začala jsem se rozhlížet. Mravenčení. Vzrušení. Neznámý neklid. Potily se mi dlaně.

A pak jsem ho znovu uviděla.

Stál naproti, na druhé straně ulice, skrytý pod markýzou. Sledoval mě. Zhluboka dýchal, hrud' se mu viditelně vzdouvala.

Cítil snad totéž, co já?

„Kdo jsi?“ křikla jsem spontánně, nejistě přešlapující na místě.

Odpovědi se mi však nedostalo. Po silnici prosvištěl autobus a spolu s ním zmizel i on. Zůstal jen smutek. A zvláštní, naléhavá touha ho najít.

Ale kde mám, sakra, začít?

Cosi mě k němu neodmyslitelně táhlo. Vydala jsem se tedy pěšky ulicí a doufala, že si mě opět najde sám. Jako dosud. V duchu jsem začala pochybovat o svém psychickém zdraví.

Neměla bych vyhledat psychologa?

K pocitu, že mě v noci někdo hlídá, se totiž přidal další – že mě někdo sleduje. Na každém kroku. Ani teď to nebylo jiné. Jestli na mě vyskočí nějaký úchyl, okusí spršku pepřáku. Ale pokud mě vyhledá on... Srdce mi jemně poskočilo.

Klepala jsem se nervozitou, ale navenek působila klidně. Zamířila jsem do parku. Třešňová alej působila jako tichá výzva k procházce, i když touhle dobou tudy téměř nikdo nechodil. Buď budu mít smůlu a narazím na feťáka, nebo mě příjemně překvapí štěstěna a objeví se on.

Ale co mu mám říct?

Minula jsem krásný dřevěný altán porostlý břechtanem. Minulé léto ho město zrekonstruovalo. Já v něm strávila spoustu času učením se na maturitu. Alej lemovaly nově natřené lavičky. V duchu jsem je počítala, abych si ukrátila čas. Asi u osmé mě na zátylku cosi zašimralo. Vánek. Pohrával si s mými neposednými vlasy.

Srdce se rozpačitě rozbušilo, tančilo do rytmu zrychleného dechu.

Teď, nebo nikdy.

Velmi pomalu jsem se otočila...

A zalapala po dechu, který ještě před chvílí běžel maraton. Teď mě téměř zradil.

Přišel.

Uklidnit rozskotačené srdce mě stálo hodně sil. Také přemoci strach z neznámého. I když bych přísahala, že jeho jsem znala. Musela jsem. Aspoň podle vnitřního klidu, který mě náhle zaplavil.

Ale odkud?

Stáli jsme naproti sobě – na dosah ruky. Vlasy černé jako havraní perí si stáhl do malého culíku. A oči... Ty zatracený oči. Tak uchvacující, že jsem se v nich chtěla ztratit. Pohledem jsem sklouzla k vypracované postavě. Zřejmě často navštěvoval fitko. Bílá rozepnutá košile odhalovala břišní svaly – pekáč buchet, jak by to jistě okomentovala Mia. Stačilo by je jen pocukrovat.

Bože!

Vyzařovalo z něj cosi, co jsem nedokázala pojmenovat. Ve smaragdových očích plály plamínky. Co v sobě skrýval? Vášně? Zlobu? Všechno na něm mě přitahovalo. Z rychlosti jeho dechu jsem poznala, že s něčím bojuje. Možná sám se sebou – stejně jako já.

Jeho plné, vykrojené rty lákaly k polibku. A já měla neskonale chuť to udělat.

Vždyť ho vůbec neznám! Nebo ano? Neměla bych spíš utéct, když mě pořád sleduje? Ne! Neuteču! Musím něco říct. No tak, holka, třeba jméno.

Ani přes vnitřní burcování jsem ze sebe nedokázala dostat jediné slovo. Jen jsem otevřela ústa... a zase je zavřela. A přerývaně dýchala.

Jak že se vlastně jmenuju?

Zřejmě překypoval větším množstvím odvahy než já. Natáhl ruku a hlubokým, sametovým hlasem vyslovil své jméno.

„Cassiel.“

Ve tváři mu hrálo pobavení. A ten jeho šibalský úsměv...

A teď co? Mám mu jen tak potřást rukou?

Zatočila se mi hlava. Konečky prstů se chvěly. Stejně jako hrdlo, ve kterém uvízly všechny hlásky.

Podala jsem mu ruku a polkla.

„Samantha.“

Mé očekávání bylo takové, že ji stiskne, potřeše s ní. Ale on se k ní sklonil a téměř se jí dotkl rty. Zatajila jsem dech a na své kůži cítila ten jeho – teplý, vlahý. Vzplála jsem zevnitř jako pochodeň.

Haló, volejte hasiče!

Kdo jsi, tajemný pane? Proč mě to k tobě tak táhne?

„Neprojdeme se?“ navrhl a pokynul rukou.

Na okamžik jsem se zarazila.

Měla bych? Přece jen je cizí. I když tak na mě rozhodně nepůsobí.

Nakonec jsem se přesvědčila, že všechno dobře dopadne, a jen letmo přikývla.

Chvíli jsme kráčeli mlčky bok po boku. Bylo to zvláštní. Ale v jeho přítomnosti jsem se cítila výjimečně.

Co po mně vlastně chce? A co já si od toho všeho slibuju?

Měla bych ho zasypat otázkami. Ale kterou začít?

„Něco tě trápí, Samantha?“ předběhl mě.

Žaludek se mi převrátil. Udělal přemet, salto, kotrmelec. Možná i stojku. Mé jméno z jeho rtů znělo tak smyslně, že se mi málem podlomila kolena.

„Sleduješ mě? Nebo proč... Proč se pořád potkáváme?“ vysoukala jsem ze sebe a zastavila u rybníčku, kde nás mohly rušit maximálně tak kachny. Dnes byly ale obzvlášť hlučné.

„Asi osud,“ zavtipkoval.

„Vážně? Na ten dneska ještě někdo věří?“ vydechla jsem s úšklebkem ve tváři. „Neříkej mi, že se hrneš ke kartárkám a necháváš za sebe žít čertovy obrázky.“

„To ne, s těmahle obrázkama kamarád nejsem,“ zasmál se. „Ale proč by osud nemohl existovat?“

Jeho slova rozvibrovaly mírné rozpaky.

„Takže... ty opravdu věříš v nějakou vyšší moc?“ naklonila jsem hlavu.

„Možná,“ odvětil neurčitě a dal se znovu do pohybu.

„A co naše první ‚setkání‘?“ prsty jsem nakreslila do vzduchu uvozovky.

„Co bys chtěla vědět?“

Sledoval mě, i když jsme pokračovali v chůzi.

„Proč jsi za mnou nepřišel? Nebo ti snad osud šeptal, ať se schováš v davu a jen mě tiše pozoruješ?“

Na ten večer, kdy jsem se skácela k zemi jako shnilá hruška, jsem vzpomínala nerada. Tolik bolesti. Tolik tmy. Tolik negativních emocí. Ale pak – jeho oči. Jeden jediný pohled. V tu chvíli jsem cítila něco, co nelze popsat slovy.

Odkašlal si. „Jo... ty myslíš tenkrát. V klubu.“

Heuréka. Nezdál se mi.

„Byla jsi zaneprázdněná. Hrála jsi na bicí.“ Zvedl koutky do úsměvu. „A přišlo mi to za-tra-ce-ně sexy. Takže pokud to zařídila vyšší moc, díky za to.“

Řekl právě slovo *sexy*? Zahořely mi tváře. Polkla jsem a nutila se pokračovat v konverzaci.

„Byl jsi tam i ve chvíli, kdy jsem zkolabovala?“

Cassiel přikývl.

Zastavila jsem se, tentokrát u záhonu s růžemi, a prom-
nula si spánky. Další vzpomínka. Mlhavá, ale stále silnější.

Kývla jsem. „Jasně.“

„Co prosím?“ naklonil se ke mně.

Vzhlédla jsem. „Byl jsi tam. Pamatuju si to. Zachránil jsi
mě. Že ano?“

Zarazil se. Pohled mu na okamžik změkkl, sevřel rty do
tenké linky.

„Určitě. Nepletu se,“ pokračovala jsem tiše. „Držel jsi mě
v náručí.“

Přistoupila jsem o krok blíž, natáhla ruce a položila mu
je na hrud'

Neucukl.

Proč to dělám?

„Vybavuju si tenhle dotek. Teplou, co z tebe sálá. A taky
ten zvláštní pocit, který mě přepadá, když jsi blízko. Jako
právě teď.“

Zachvěla jsem se. V břiše mi poletovali ti zpropadení
motýli.

I jeho dech se změnil. Těžkl. Ošival se, jako by ho něco
svíralo zevnitř.

„Nedržel jsem tě v náručí. Bohužel,“ pronesl se zcela ka-
mennou tváří a na chvíli odvrátil zrak.

Svou chladnou reakcí mě překvapil a vyvedl z konceptu.
Co?

Byla jsem si jistá. Na sto procent. Vždyť vzpomínky ne-
lžou. Nesmí. Nebo jsem to tak jen chtěla?

Znovu se na mě podíval. Sevřel mé ruce ve svých a zhu-
boka se nadechl. Jeho zelené oči najednou potemněly jako
bouřkové mraky.

„Ten večer...“ vydechl a na okamžik zaváhal.

Napnula jsem se. Všechno ve mně ztichlo.

Pak to řekl.

Dostal mě. Pouhými třemi slovy.
„Museli tě resuscitovat.“

TŘI

Samantha

V uších mi neustále rezonoval zvuk jeho hlasu. Tón. Způsob, kterým ta poslední slova podal. Bez emocí, bez výrazu ve tváři.

„Resuscitovat? Co jsi to řekl?“ Vyjeveně jsem na něj zírala. S pusou dokořán. Všechno podstatné mi docházelo šíleně pomalu, ale přece. Jen mě ta myšlenka děsila natolik, že jsem se zdráhala vyslovit ji nahlas. „To znamená, že... Že jsem byla mrtvá?“ Hlas se mi chvěl.

Začínala jsem chápat mámino chování. Zatajování, soukromé hovory, i to, proč přede mnou schovávala zprávy z pobytu v nemocnici. Ale proč mě o tom nikdo neinformoval? Už mi bylo osmnáct!

„Ano, Samantha,“ přitakal neklidně. „Zemřela jsi.“

Konečně projevil nějakou emoci. Zdál se být rozrušený. Já zmatená a na pokraji psychického zhroucení. Pocity ve mně se mísily. Netušila jsem, na co dřív myslet. Na fešáka, který mi právě řekl, že už jsem tu vlastně nemusela být? Na mámu, která mi to naschvál zatajila? Nebo na samotnou smrt, která mi zřejmě dala další šanci na život?

„To není možné.“ Nuceně jsem se pousmála, ale v tu ránu mě to přešlo. Položila jsem si ruku na hrudník, abych se ujistila, že moje srdce stále bije. Jasně, že jo! „Mluvim, dýchám. Srdce tluče jako o závod. Jak bych mohla být mrtvá?“

Propukla jsem v tichý vzlykot.

„Ty jsi ale opravdu zemřela,“ povzdechl si Cassiel a hřbetem ruky mi z tváře setřel zbloudilou slzu.

„Vždyť jsem tady! Živá. A cítila jsem tvůj dotek stejně jako teď. Máš pro to nějaké racionální vysvětlení?“ Vymýšlela jsem další otázky a doufala v odpovědi. „Jsi snad lékař?“

Nic neřekl, pouze zavrtěl hlavou.

Něco mi tají.

„Takže jsi to nebyl ty, kdo mě resuscitoval?“

Opět zavrtěl hlavou.

„Já se jen dotkl tvé duše.“

Vytřeštila jsem oči.

Mé duše? Jak? Nechtěl spíš říct mého srdce?

„Takže psychoterapeut? To jsou přece odborníci přes lidskou duši, ne?“

Cassielovi v očích zajiskřilo pobavení. Prsty mi jemně nadzvedl bradu. Jeho dotek působil příjemně. Usmál se, ale jak tomu bylo i u předchozích otázek, zavrtěl hlavou.

Sakra už!

„Sam,“ povzdechl si. „Opravdu nejsem lékař, psychoterapeut ani jiný člen nemocničního personálu. Tohle všechno můžeš s klidem vynechat.“

„Tak kdo jsi?“ zaúpěla jsem.

Zahnal mě s mými myšlenkami do slepé uličky. Možná ani nepocházel z tohoto světa. Donutil mě uchýlit se k naprosté absurditě. Twilight. Všechny holky v mém věku z toho šilely – upíři, vlkodlaci, třpytky a drama. Možná to bude znít jako pitomost, ale zkusit jsem to musela.

„Tak jsi upír?“ rozhodila jsem rukama a ušklíbla se. „Pokud ano, tak andělsky krásnej upír.“

Uchechtl se.

Že bych se trefila? Prosím, řekni ano!

Nadzvedla jsem obočí a s nadšením čekala.

Cassiel natáhl ruku pod paprsek slunce. *Aha.*

Nic se nestalo. Nehořel. Netřpytil se jako Edward. Game over, upíre...

„Dobře.“ Našpulila jsem rty a zapřemýšlela. „Mám zkusit nějakou další potvoru?“

Svraštil čelo.

„Fajn! Ale s tím, že jsi andělsky krásnej, určitě souhlasíš, ne?“

Významně na mě pohlédl, mile se usmál a přikývl. Věřil si. Udělal dojem a získal plusové body. Možná mu odpustím i to špehování. Líbili se mi sebevědomí chlápci. Ale samozřejmě v určitých mezích. S narcisem bych jako *fakt* randit nechtěla.

Andělsky krásnej, opakovala jsem si v duchu neustále dokola. *Andělsky krásnej*.

Po chvíli jsem se zarazila.

A sakra!

„Ty... ty jsi anděl!“ vydechla jsem ohromeně. Údiv se mísil s nadšením a trochou děsu.

To nemůže být pravda. Určitě jsem se spletla. Neexistují! Stejně jako osud. A peklo...

„Ano,“ přiznal tiše a vytrhl mě tím z existenciálního přemýšlení. „Jsem anděl.“

No to si snad děláš srandu!

Vyzařoval z něj nebeský klid. Úleva. Jak často se s tímhle faktem svěřoval? A komu? Vybíral si jen mladé holky?

Pořádně jsem si ho prohlédla... *Kde má křídla? Složený v zadní kapse? Nebo je dneska nechal doma?*

„Jsi můj anděl strážný?“ zašeptala jsem přímo cílenou otázkou. Vzhledem k okolnostem posledních týdnů se mi to k němu hodilo. Pokud tedy nekecal. Protože tohle jen tak nevymyslíš.

Kývl na souhlas. Nadechla jsem se. Pak ale opět zavrtěl hlavou, čímž zavřel i má pootevřená ústa. Co mi unikalo?

Pohládl mě něžně po tváři.

Pohládl mě! Můžu začít vyšilovat? Bože, holka, jsi dospělá osoba! Ne pubertáčka! Ale kolik holek může říct, že se jich dotkl anděl?

„Jsem tvůj anděl, Samantha.“

Ano. Ano... Ano?!

„Ale ne ten, kterého si představuješ...“

Zadržela jsem dech.

„Jsem anděl smrti.“

Dvě obyčejná slova a co mohou způsobit. Samým ohromením jsem div neoněměla a zůstala stát jako opařená.

Jako vážně? Anděl smrti?

„Co-co si mám pod tím představit?“

Na anděly jsem nevěřila. Kde bych také nějakého potkala, že? Aspoň do dnešního dne. Teď stál jeden přímo přede mnou. A byl to neuvěřitelný kus. Jenže představoval smrt!

Může mi ublížit? Kdyby ano, určitě by to už udělal...

Nedokázala jsem racionálně uvažovat.

Cassiel svíral mé ruce ve svých a hleděl mi do očí. Uměl v nich číst? Viděl strach? Touhu? Nebo vzrušení? Pocity se ve mně převalovaly jako vlna. Každou chvíli mě ovládal jiný.

„Převádím duše zemřelých na druhý břeh...“

Já se jen dotkl tvé duše...

„Takže ty vážně nekecáš,“ uteklo mi spontánně z pusy.

Uchechtl se. „Ne, opravdu nekecám,“ sjel mě pohledem a já si přitiskla dlaň na rty.

Polila mě horkost. Zrudla jsem. Příště bych měla nejdřív přemýšlet, než vypustím nějakou blbost.

„Ale to bohužel není všechno, Samantha,“ podotkl a sklopil oči. „Ještě něco mi leží na srdci. Něco, co ti musím říct.“

Uhnul pohledem a kousl se do rtu.

Já jeho smyslné a chvějící se rty samozřejmě hypnotizovala. „Vážně?“ Lehce jsem nadzvedla obočí. „Nějaká další jobovka?“

Ať šlo o cokoli, chtěla jsem to vědět. Teď hned. Abych měla dost času vyrovnat se se vším najednou. Protože už jen ten fakt, že je andělem smrti, byl velké sousto.

„Zamiloval jsem se.“

Na vteřinu se mi zastavil dech.

„Blahopřeji!“ vyštěkla jsem bez jakéhokoli rozmyslu.

Ksaku! Všiml si mého sarkasmu?

Žaludek mi nevidaně bublal.

Jsem snad naštvaná? Žárlím? Možná trochu. Ale proč? Vždyť jsem ho teprve potkala... Mohl za to ten zvláštní pocit, že k němu nějakým záhadným způsobem patřím?

„Do tebe,“ přehlušil mé myšlenky.

Ztuhla jsem.

Musela jsem na chvíli odvrátit zrak. Podívat se do země. Na špičky svých čupráckých červených tenisek. Zhluboka jsem se nadechla. A zase vydechla. Pokud bych to neudělala, nejspíš bych zešilela. Nebo znovu zkolabovala. Moje srdce chtělo vyskočit ven, probourat se hrudníkem a utéct. Někam hodně, hodně daleko.

„Co prosím?“ Pohlédla jsem zpět do jeho očí. Zářily. Jiskřily. Žádná temnota.

„Říkám, že tě miluji,“ zašeptal mi do ucha. Kládl důraz na každé vyřčené slovo.

Jeho dech šimral na kůži. Zježily se mi chloupky od zátylku až po kotníky. A ti zpropadení motýli. Už zase se vkradli do mého břicha, skotačili tam. Odzbrojil mě, nezmohla jsem se na nic. Otázky se draly na rty, ale žádnou z nich jsem nebyla schopna vyslovit.

Jak? Kdy? Proč já?

Ne že by na tom záleželo... Ale ano, mně na tom záleželo...

Kdo by nechtěl randit s takovým frajerem, i přesto, že jeho práce byla poněkud strašidelná? Dalo se to vůbec nazývat prací?

Tápala jsem. Cítila jsem mezi námi napětí, zároveň jiskření. Donutilo mě zadržet dech. Netušila jsem, jak s jeho vyznáním naložit.

Tiše vyslovil mé jméno a něžně mi sevřel tvář v dlaních.

Chce mě teď políbit?

Zavřela jsem oči. Zlehka pootevřela ústa. Téměř jsem cítila chuť jeho rtů.

Cassiel se sklonil...

...a dotkl se mého čela svým.

„Promiň, nemůžu.“

ČTYŘI

Samantha

Kdyby se jeden z nás zvedl ze židle a uprostřed nepovedeného rande opustil kavárnu, ve které vařili mizernou kávu, to bych asi pochopila. On mě ale nechal stát uprostřed parku.

Všechno se vyvíjelo slibně. Mělký dech. Dotek na kůži. Čekání na polibek. Jenže pak se z jeho úst vydralo ublížené *promiň* a krásná romantická atmosféra se vypařila spolu s ním. Protože když jsem opět otevřela oči, byl pryč.

Celá ta chvíle, kterou jsme spolu strávili, mi nepřipadala jako nepovedené rande. Ono to z mého pohledu vlastně ani žádné rande nebylo. Jen procházka, povídání, seznamování se.

A prozření. Tak intenzivní, že mi navždy rozdělilo svět na *před* a *po*.

Já umřela?

Po příchodu domů jsem se zavřela v pokoji, zachumlala se vztekle do peřin a neustále si tu situaci, ve které mě nechal, přehrávala.

Skoro mě políbil anděl.

Anděl smrti...

Ošila jsem se. Moje mysl se tomu faktu neustále bránila. A také jeho vyznání lásky.

*Mohlo to být vůbec skutečné? Proč si vybral zrovna mě?
Proč mě nemohl políbit?*

Dýchla jsem si do dlaně. Dech voněl po sladké limonádě, kterou jsem pila v klubu. Žádný česnek, rybičky. V tom problém nebyl. Tak v čem?

Umřela bych snad, kdyby mě políbil? Má anděl smrti moc života i brát, nebo jen doprovází ty, kterým už je souzeno odejít? Byla jeho slova o lásce, kterou ke mně choval, upřímná? A co přesně znamenal ten pocit hluboko uvnitř? Neustále mě k němu táhl.

Disponovala jsem spoustou otázek, ale nikdo neodpovídal.

Na nebi se objevily první hvězdy. Měsíc jasně zářil. Moje hlava už nezvládala větší nápor myšlenek. Pomalu se mi únavou zavřela víčka a vtáhla mě říše snů...

„Samantho.“

Ozvalo se tiše mé jméno.

„Samantho, pojď za mnou.“

Obklopovala mě mlha. Hustá, popelavá. Neviděla jsem na krok. Napětí střídala bezmoc.

Co je to? Kudy dál?

„Samantho.“

Znovu se ozval ten hlas. Blízký, ale neviditelný. Měl v sobě sílu, které nešlo vzdorovat. Otočila jsem se a vydala se jeho směrem. Bosé nohy opatrně našlapovaly na malé bílé obláčky, chvějící se v poryvu větru. Objevilo se světlo. Sluneční paprsky plné naděje. Jeho záře mě oslepovala. Zakryla jsem si oči dlaní.

Po chvíli jsem ucítila dotek. Někdo mě chytil za ruku a vyvedl z mlhy, kterou protínala záře, na pevnou zem. Už žádné oslňující slunce. Sejmula jsem ruku z tváře a zajíkla se nádherou, která se rozprostírala kolem.